

Den, kdy boty byly proti mně :-(

Hezký kynologický ráno, kdy jsem si zase stříhla dvě prima oddělený procházky a kdy jsem měla dostatek prostoru na hraní si, venčení a cvičení s oběma pesanama zvláště, vystřídal (jak je u mně zvykem) totální chaos při odchodu. Já úplně nechápu, jak to dělám. Vždycky se snažím mít nějakou rezervu. I proto vstávám dřív, abych tu rezervu měla. A pak najednou půůůf a rezerva je fuč. Zběsile pobíhám bytem a snažím se dohnat utíkající minuty. Co minuty! Vteřiny, pak už hraju fakt o vteřiny. Teď o to víc, že při háracím režimu musím dozorovat oddělení pesanů, vyměnit oběma čistou vodu a taky dát oběma zvláště odchodový balíčky. Já vím, už bych nemusela a nějakou tu vteřinu bych ušetřila. Oba zvládají pobyt o samotě dobře, ale když vím, že se na to těší, neudělejte to.

No takže ten den taky klasika, vířím bytem, převlíkám se a zároveň měním vodu v miskách, češu se a hledám klíče (To mi taky někdo dělá furt naschvál, že mi schovává klíče!) a s hrůzou v oku zjišťuju, že tentokrát je to zpoždění sakra velký. O to hůř, že jedu na školení. Přes celou Prahu. Krucinál.

Vystřelím z bytu a řítím se sídlákem jak Tali ze schodů. A! Jak si tak smykuju prostorem na tramvaj, vnímám, že s levou botou je něco jinak. Neměla jsem si to ani pomyslet, no jo neměla. Jenže jsem si to prostě v duchu řekla, že by bylo blbý, kdyby se mi ta bota urvala. A co myslíte? Jojo, urvala. Což mě naprosto zpomalilo a způsobilo, že mi ujelo i to, co bych jindy chytla.

Takže zpoždění nabralo super obrátky. Další se přidaly cestou autobusu na metro, kdy jsme se dostali do kolony a pohybovali se přískokem vpřed. Rozhodla jsem se nepanikařit a brala to jako něco, co už moc změnit nemůžu, když jsem omezená v hybnosti a tentokrát to není jen tím, že mám podpatky, ale tím, že ty podpadky mi jaksi na nohou nedrží. Aspoň jsem se pokoušela maskovat svou nestabilní chůzi pokusem o ladný pohyb. Když jsem dorazila do své stanice metra, tak místo abych se vyřítla ven, jak bych činila za jiných okolností, šla jsem plážovým krokem vpřed, dá-li se tak má chůze nazvat ☐ . Vůbec nechápu, jak se mi podařilo dostavit se na místo určení - VČAS!!!??????

Vážně, vážně, prostě jsem to stihla i s tou svou kulhavkou. Ještě jsem stihla zvesela zakonverzovat s mužem svým, kterému jsem sdělila, že jsem žena v nesnázích, která přišla o obuv a bude si proto muset cestou zpět koupit něco nového. Sarkasticky napsal-cituji: "To je ale mizerná náhoda ☐ ." Chápete to? Ani mě nepolitoval, ale byl za cynika!! Mno, takže

Den, kdy boty byly proti mně :-(

jasně, na nové botky došlo. A měla jsem i takový štěstí, že jsem sehnala i přesně takový, který mi mohly nahradit ty odchozí! Jak jinak, než černý, že jo. A na platformě. Jsou bombový! No, takže to bychom měli první část dne.

Leč boty měly evidentně proti mě pro tenhle den nějaký pakt o útočení, či co, protože při odpolední prochádkě s Rumíčkem na koupání, jsem si stříhla další botoproblém. Když jsme s Rumíčkem dostatečně dořídili u vodičky, kde jsem mu střídavě kopala do vody dálky s žužlobalonkem a střídavě ho zlobila tím, že jsem vykopávala vodu do vzduchu, což miluje, obula jsem se naboso zpátky do svých tenisek a vyrazili jsme dom.

To už jsme byli na začátku civilizace, když jsme se s Brtníkem, který se vracel s Tali od rybníka v opačném směru polí, dohodli, že se sejdeme v naší oblíbený hospůdce. A já najednou koukám, že Rumíček mi tak nenápadně divně došlapuje. "Tak pojď Rumíčku, budeme operovat!" pravila jsem. Tlapátko prohlédnuto, prohmátáno, odstraněna špína. Nepomohlo. Znovu budeme operovat... prohmátáno, prohlédnuto, operace se zdařila. A..... já najednou zjistila, že se mi na bosý noze v botách udělal na kotníku takovej pucejř, že už ani jeden krok v těch blbejch botách neudělám. Nechápu, jak to mohlo vzniknout takhle náhle, ale bylo to tak. Místo psa jsem kulhala najednou já.

Co včil? No nic, halt nezbyde, než ty boty dát dolů. Nejsm z těch co chodí bosá po městě. Mám ráda chůzi na bosu, ale tam, kde se to dá. Což se podle mě ve městě na rozpálených, zaplivaných a zašpiněných chodnicích prostě NEDÁ! A tak jsem pajdala po silnici. A byla vděčná, že po boku mi cape ukázněná bláznivá šikovná vižlí duše a ne pomatený Fleky ☐ .

Ty už na nás čekaly s páníkem u hospůdky, kde jsme my oba s páníkem spláchli dvouhodinový pobyt v polích pod žhavým sluncem a já taky újmu na těle a duchu, kterou mi toho dne způsobila značná část mýho botníku ☐ . (No dobře, dobře, tak značná část to nebyla, protože na boty jsem trošku to... jako ... ujetá, nemám jich úplně málo, ale ty dva páry stačily v jednom dni stačily!)